

*Melodi:
Aah, disse Minder,*

Der bli'r kippet med Flaget
i Pelsvarefaget,
der viftes med Haler og Skind.
Alle Sy'rsker og Svende
vil Kitlerne vende;
hver Banker slaar Takt med sin Pind.
Nu jubler og larmer
hver Garver og Farmer;
selv Kunderne glemmer alt Nag.
Det er en af de store,
som vækker Furore
med sit Jubilæum i Dag.
Aah, disse Minder,
50 Aar, som hastigt svandt hen!
Aah, disse Minder,
den Tid kommer aldrig igen!
Aah, disse Minder,
det er dem, der gi'r Livet Kulør;
i dem vi lidt Opmuntring finder
for det halvtriste Hverdagshumør!

Førend dette Halv-Sekel
et »Mene« og »Tekel«
blev skrevet paa Pelsbranchens Mur.
Nathan Philip, den unge,
da started' den tunge,
for Lærlinge trælsomme Tur.
Men ingen ku' ane,
at han skulde bane
sig Vej til den øverste Top.
Men det sad ham i Kroppen,
han vilde til Toppen,
og naaed' jo ogsaa derop.
Aah, disse Minder
om Ungdom, som hastigt svandt hen!
Aah, disse Minder,
den Tid kommer aldrig igen!
Aah, disse Minder,
det er dem, der gi'r Livet Kulør;
i dem vi lidt Opmuntring finder
for det halvtriste Hverdagshumør!

Det var Tider med Varer,
da rejste man bare
og købte, hvad man vilde ha'.
Graaværk og Persianer
hang rundt som Bananer,
enhver kunde bare ta' fra.
Med Kraver og Muffer
i Hylder og Skuffer,
og ikke af Kalv og Kanin!
Ja, man solgte Kaniner;
nu tror jeg, De griner:
Til otte en halv pr. Dusin!
Aah, disse Minder
om Tider, der hastigt svandt hen!
Aah, disse Minder,
den Tid kommer aldrig igen!
Aah, disse Minder,
det er dem, der gi'r Livet Kulør;
i dem vi lidt Opmuntring finder
for det halvtriste Hverdagshumør!

Men halvtreds Aar er lange,
og derfor er mange
forsvundet i Tiden, der gik.
De er kommet og gaaet
og hver sin Del faaet
af Mindernes blaa Mosaik.
Man husker Christiansen,
naar han nupped' Tjansen
og hidsed' Grossereren op!
Men naar Haar'ne bli'r hvide,
bli'r Sindene blide
og sætter for Stridslysten Stop.
Aah, disse Minder
om Tider med »Sturmen und Drang«!
Aah, disse Minder
med Stridslystens brusende Sang!
Aah, disse Minder,
det er dem, der gi'r Livet Kulør;
mon atter Herr Philip vi finder
i det gammeldags Krigerhumør?

Tænk, at ku' se tilbage
paa saadanne Dage
med Arbejde, Lykke og Held.
Og endnu fuld af Kræfter
til Tiden herefter,
og slet ikke stemt for Farvel.
Naar han nu den Glæde,
at se Sønnen træde
som Afløser ind i sit Sted,
om en Del Aar har faaet,
er Maalet vist naaet,
saa faar han til Minderne Fred.
Aah, disse Minder
om Tider, som hastigt svandt hen!
Aah, disse Minder,
den Tid kommer aldrig igen!
Aah, disse Minder,
det er dem, der gi'r Livet Kulør;
i dem vi lidt Opmuntring finder
for det halvtriste Hverdagshumør!

Men bliv ikke forundret,
hvis han naar de Hundred'
med et Jubilæum igen.
Saa Herr Philip vil samle
den Del af os gamle,
som ikke er helt smuldret hen.
Nu højlydt vi synge
og vugge og gynges;
men næste Gang, vi samles her,
ja, saa gynger vi ikke,
saa kan vi kun vrikke
med Ho'det og nynne den der:
Aah, disse Minder
om Tider, der hastigt svandt hen.
Aah, disse Minder,
den Tid kommer aldrig igen!
Aah, disse Minder,
det er dem, der gi'r Livet Kulør;
i dem vi lidt Opmuntring finder
for det halvtriste Hverdagshumør!